

Knížtička o naději

Jan Prorok

Malé začátky
2023

© Jan Prorok

www.MaleZacatky.cz

Obsah

<i>Pár slov na úvod.....</i>	<i>1</i>
<i>Velké ANO postmilenialismu.....</i>	<i>7</i>
<i>To je sice všechno pěkný, pane řidiči.....</i>	<i>15</i>
<i>Stokrát nic umožilo Overtonovo okno... </i>	<i>23</i>
<i>Já vám to říkal... ..</i>	<i>69</i>

*Vidím, že jste tu zaspali. ... Hodně se toho
totiž přihodilo.*

*Vaše časy skončily a všech ostatních
darebáků taky.*

*Temná věž padla a v Gondoru je král.
Železný pas je zbořen a váš milovaný pán
chodí jako žebrák po divočině.*

*Teď budou po Zelené cestě jezdit královi
poslové, ne strašáci ze Železného pasu.*

–Frodo Devítiprstý–
(Návrat krále)

Pár slov na úvod

Rád bych začal varováním: Tuhle knížtičku napsal kazatel. Kazatelé, to jsou takoví ti lidé, kteří říkají „A poslední věc, kterou bychom si z těchto slov měli odnést...“, a za dvacet minut pořád ještě mluví.

Ba, napsal ji reformovaný kazatel. Reformovaní, to jsou takoví ti lidé, v jejichž tradici nebylo výjimkou, když nedělní kázání mělo patnáct bodů. Než se dostalo k aplikaci. A i tady to podle toho bude vypadat. Jinak to nejde. Pravdy je hodně a místa je málo.

Mým hlubokým přesvědčením, které se na následujících stránkách pokusím

Knížtička o naději

předložit, totiž je, že drtivá většina lidí, jež na světě žila (a především bude žít), bude zachráněna skrze poslušnou, kajícínou víru v Pána Ježíše Krista, a to před historickým, fyzickým Druhým příchodem Páně. Jinými slovy, budu hájit názor, který se běžně pro zjednodušení nazývá „post-milenialismus“.

To samozřejmě znamená, že téma, které nás čeká, má zásadní důsledky pro celou řadu dalších témat, otázek a oblastí (jako je Boží charakter, rozsah Kristova usmiřujícího díla, Boží záměr s dějinami, naše místo v historii atd.). Nebudu tedy předkládat jen jakési „slepé střevo“ teologie, které se dá uříznout a nic moc významného se nestane.

Budu se snažit hájit přesvědčení, které podle mé vlastní zkušenosti – a podle zkušenosti mnohých dalších – dokáže překopat život člověka od základů. Nestalo se náhodou, že moderní misie do velké míry povstala z kruhů, kde

se mísila reformovaná teologie s postmileniálním optimismem, a že postmileniální optimismus bujel a bují právě v reformovaných kruzích, které věří na velkého, svrchovaného, předurčujícího Boha, jenž působí všechno podle rady své vůle ke své vlastní slávě. Ale to odbočujeme...

Každopádně, jak už řekl klasik: Pravdy je hodně a místa je málo. Proto drtivá většina věcí, které by měly zaznít a u nichž by jistě bylo nápomocné, kdyby zazněly, nevyhnutelně nezazní. A i z tohoto důvodu, mí draží – a velmi zjevně odvážní – čtenáři, berte prosím následující řádky především jako stručného průvodce biblickým studiem. Bude na vás, abyste otevřeli své Bible a poměřovali to, co zde předkládám, podle Božího Slova. Jestli tu jen vrším bludy, zaslouží(m) si rozsekat mečem Ducha. Jestli ale předkládám pravdu Písma, věřte mi, že máloco může být

Knížtička o naději

slavnější a sladší, než na vlastní oči vyčíst onu velkolepou naději z Božího živého Slova.

Srdečně, váš služebník v Kristu,

Jan Prorok

Svátek Sv. Matouše, L. P. 2023

„Ježíš nenabízí, že sejme z lidí hřích. Snímá ho. Proto je nám svěřena služba usmíření. „Neboť Bůh byl v Kristu, když smířoval svět se sebou a nepočítal lidem jejich provinění, a uložil v nás to slovo smíření“ (2. Kor 5:19; srov. Ř 11:15). Pokračujeme ve službě, kterou Ježíš jako prvním svěřil apoštolům, a tou službou je hlásat slovo smíření. Právě to nám tedy bylo svěřeno. Co ale říct o nevěrných poslech, kteří mění zprávu, jež jim byla dána? My dnes už lidem neříkáme, že Bůh se sebou smířil svět, protože si myslíme, že to ve skutečnosti neudělal. V tomto ohledu jsme stejně plní nevíry jako lidé, kterým kážeme!

–Douglas Wilson–
(Heaven Misplaced)

Velké ANO postmilenialismu

Nuže, proč tedy věřit, že většina lidí uvěří v Pána Ježíše Krista a bude zachráněna? Inu, kromě toho, že to učí Bible (ano, vím, „Ha-ha“), třeba proto, že si pak můžete nechat všechno to dobré, co už jako ne-postmilenialisté máte, ale dostanete k tomu to nejlepší, co mají všichni ostatní. Jinými slovy, postmilenialismus je jedno velké ANO.

Ale ještě než se dostaneme k tomu, na co že to říkáme ANO, a protože nechci některé méně obeznámené čtenáře ztratit hned na následujících řádcích, velmi stručně a zjednodušeně si to shrňme:

Eschatologické (tedy o „posledních věcech“ hovořící) přesvědčení, které se nazývá „premilennialismus“, zastává, že v budoucnu se fyzicky a ve slávě vrátí Pán Ježíš Kristus na zem, vzkřísí spravedlivé a ustanoví tisíciletý „zlatý věk“ požehnání, spravedlnosti a míru („Milénium“), kdy bude spolu se spravedlivými osobně vládnout na zemi. Na konci Milénia přijde vzpoura ničemných, kterou ukončí Boží soud; poté budou vzkříšeni ničemní, přijde Poslední soud a nastolení věčného stavu. Pán Ježíš přijde před (pre-) Miléniem, proto pre-milennialismus.

„Amilennialismus“ ve své nejobvyklejší formě zastává, že Písmem prorokovaný zlatý věk označuje duchovní reality Církve, které ustanovil Pán Ježíš Kristus v rámci svého vykupitelského díla, a zahrnuje celý věk novozákonní Církve. Na konci věku Církve (možná, ale ne nutně) přijde odpadnutí, které

bude ukončeno Božím soudem, Pán Ježíš Kristus se fyzicky a ve slávě vrátí na zem, vzkřísí spravedlivé i nespravedlivé a poté bude následovat Poslední soud a věčný stav. I když ve světě se skrze Církev může naplnit mnoho požehnání, žádný „zlatý věk“ jako takový nepříjde, proto a-milenialismus.

„Postmilenialismus“ obecně zastává, že Pán Ježíš Kristus ustanovil své království při své pozemské službě a že Jeho kralování a poslušnost vůči Němu se napříč historií postupně z moci Du-cha rozšíří, až nakonec celý svět bude zakoušet dlouhý „zlatý věk“ požeh-nání, spravedlnosti a pokoje. Po tomto dlouhém věku (opět možná, ale ne nutně) přijde krátké odpadnutí poslední generace, které bude ukončeno Božím soudem, Pán Ježíš Kristus se fyzicky a ve slávě vrátí, vzkřísí spravedlivé i nespravedlivé, následuje Poslední soud a věčný stav. Pán Ježíš Kristus

přijde po (post-) Miléniu, a proto post-milenialismus.

Zastánci všech tří směrů mají mnoho velmi dobrých důvodů věřit tomu, čemu věří. A postmilenialista jich má zdaleka nejvíc, jelikož je přesvědčený, že premilenialista a amilenialista mají do velké míry pravdu a že většinu času, kdy obhajují své názory, ve skutečnosti hájí postmilenialismus.

Premilenialista má jasno v tom, že prostě nelze „zduchovnit“ fakt, že Písmo na celé řadě míst velmi otevřeně hlásá Kristovu královskou nadvládu nad národy a zlatý věk míru, spravedlnosti a věrného uctívání, kdy bude Boží uzdravující moc ve světě působit tak velkolepým způsobem, že se stvořený řád změní téměř k nepoznání (např. Iz 2:2–4; 11:6–9). Premilenialista z dispenzační větve volá, že Bůh se rozhodně neodvrátil od abrahámovské smlouvy, protože Boží zaslíbení jsou

nezrušitelná (Ř 11:26–29). A postmilenialista s gustem přitakává a volá své ANO.

Oproti tomu amilenialista má jasno, že Písmo velmi zjevně hovoří o jediném posledním dni, ba dokonce o jediné hodině, kdy budou zároveň vzkříšení spravedliví i nespravedliví (Mt 25:31–46; J 5:28–29; J 6:39, 40, 44, 54; 11:24; Sk 24:15). Že nepřitelem, jenž bude zničen a pokořen jako poslední, je smrt, která bude zahlazena vzkříšením Posledního dne při Kristově příchodu (1. Kor 15:20–26), a poté už navždy budeme s Pánem (srov. 1. Te 4:14–17). Zároveň podotýká, že nikdo nemůže být spasen bez Kristova kněžského díla; kdyby však Pán Ježíš Kristus byl na zemi, ani by nemohl být knězem (Žd 8:4), a tak by nemohl zachránit vůbec nikoho. Aby Pán Ježíš Kristus mohl přinášet své Církvi požehnání, která Písmo proro-

kuje, musí být v nebesích (Žd 8:1–6). A to je dalším důkazem, že jazyk pozemských požehnání nám má především ukázat na požehnání duchovní, která se už teď naplňují v Církvi, a hlavně na blaženost nebes a věčnosti. A postmilenialista s gustem přitakává a volá své ANO.

A nejen to. Postmileniální ANO se týká i debat ohledně Boží spásné vůle a ochoty, týká se oné populární debaty „svobodná vůle vs. předurčení“.

Zatímco luterán pije pivo a pravoslavný kritizuje Západ za to, že přestal dávat Eucharistii dětem, římský katolík a arminián (a jeho letniční potomstvo z pozdějších pokolení) hlasitě volají, že Pán Ježíš Kristus přišel zachránit svět (J 3:16–17) a snímá hříchy světa (J 1:29), že Bůh „chce, aby byli všichni lidé zachráněni“ (1. Tim 2:4). A postmilenialista s gustem přitakává a volá své ANO.

Oproti tomu reformovaný křesťan zdůrazňuje Boží svrchovanost ve spasení, to, že Pán Ježíš Kristus nepřišel jen umožnit spásu, ale skutečně své vyvolené spasit, a proto neztratí jediného z těch, které Mu Otec dal, ale každého jednoho z nich zachrání (J 6:37–40; 10:26–30; Ef 1:3–11), protože „nezáleží na tom, kdo chce, ani na tom, kdo běží, ale na Bohu, který se smilovává“ (Ř 9:16). A reformovaný postmilenialista (jako já) s gustem přitakává a volá své ANO.

ANO, Boží zaslíbení Mesiášovy uzdravující vlády nad světem jsou neoddiskutovatelná a nelze je prostě jen tak zduchovnit; a to se týče i zaslíbeních daných Abrahamovi.

ANO, Pán Ježíš Kristus ustanovil své kralování už během své pozemské služby; a požehnání, k nimž se jako křesťané upínáme především, jsou duchovní a jejich srdcem je slavné společenství Církve s jejím Bohem.

Knížtička o naději

ANO, Bůh poslal svého Syna na svět, aby svět zachránil, a chce, aby všichni lidé byli zachráněni.

ANO, Bůh je svrchovaný nad spasením, a proto svět také bude spasený a Kristus neztratí jediného člověka, pro kterého přišel.

To je sice všechno pěkný, pane řidiči...

ale já jsem četl Nový zákon, víme? A tam je tolik pasáží o úzké cestě, o soudu, o odpadnutí, o antikristu, že tenhle ten váš postmilenialismus už nikam nepojede. Vystupte si a odevzdejte mi klíčky. A žádné prudké pohyby.

Tak nějak několik let zněla moje vlastní námitka proti postmileniálnímu optimismu. Ale, drazí bratři a drahé sestry, musím se vám k něčemu přiznat.

Tou dobou jsem, tak jako mnozí dnešní křesťané, nebyl obeznámený s biblickým prorockým jazykem. Když jsem proto četl, jak Písmo hovoří

o „Hospodinově dni“, kdy od konce nebes přichází „Hospodin se zbraněmi svého rozhořčení, aby pohubil celou zemi,“ a „přijde zkáza od Všemohoucího ... se zuřivostí a s planoucím hněvem,“ a tak se „hvězdy nebes ani jejich souhvězdí nezatřpytí svým světlem, slunce bude vycházet temné a měsíc nezazáří svým světlem“ a Bůh „rozbouří nebesa a rozkymácí zemi v rozhořčení Hospodina zástupů a ve dni Jeho planoucího hněvu,“ „myslel jsem, že se jedná o konec světa, ač přitom šlo prostě o invazi Médů do Babylonu (Iz 13:1, 5–6, 9–10, 13, 17; srov. Iz 34:1–6, soud proti Edómu; Ez 32:6–12, soud proti Egyptu).

Samozřejmě, taková neznalost mi bránila chápat novozákonní pasáže, jako je Mt 24 (srov. v. 29–30) a paralely k němu (Mk 13; L 21) či Sk 2:19–21, a vidět, že standardním prorockým jazykem hovoří o dobytí a zboření Jeruzaléma a Chrámu římskými armá-

To je sice všechno pěkný, pane řidiči...

dami v roce 70. Ale, bratři a sestry, nejen to.

Když už hovoříme o Matouši 24 a o jeho paralelách, přehlížel jsem v nich i další důležitá fakta, protože jsem prostě nevěděl, co s nimi dělat. Mimo jiné: 1) Pán Ježíš očekává, že události, které popisuje, zažijí Jeho bezprostřední posluchači (Mt 24:32–34; srov. 10:23; 16:28; 23:36; Mk 13:23, 29–30; L 21:20–22, 28–32). 2) Pán přímo říká, že prorokuje o zpusťování Jeruzaléma armádami. Navíc, kdyby se jednalo o konec světa, na co by člověku bylo jít do hor? A do jakých hor? Stačila by Šumava? (L 21:20–22; srov. 19:41–44; Mt 24:15–18).

Má nepozornost a neznalost byla ale ještě horší. Kdyby mi tehdy někdo řekl to, co teď já píšu vám, určitě bych namítl, že nemůže být řeč o soudu nad Jeruzalémem, protože podle Pána musí událostem, které prorokuje, předcházet hlásání evangelia všem národům

(Mt 24:14; Mk 13:10), „což se zkrátka před rokem 70 nestalo, blázníš?“ Ani jsem si neuvědomil, že tím odporuji Pavlovi, který říká, že evangelium už bylo hlásáno národům, a to víc než dobrých patnáct let před pádem Jeruzaléma (Ř 16:25–26; srov. Ko 1:6; 1. Tim 3:16; Mk 16:20), a zjevně se tedy mělo jednat o „celý svět“ a „všechny národy“ římské říše, tedy tehdejšího „civilizovaného světa“.

Ba co hůř, nevzal jsem v potaz ani to, že když Písmo hovoří o „posledních dnech“ (Sk 2:16–17; Žd 1:1–2; 2. Pt 3:3), o „poslední hodině“ (1. J 2:18), o „skonání/vyvrcholení věků“ (1. Kor 10:11; Žd 9:26) a podobně, hovoří o nich jako o bezprostřední realitě životů čtenářů v prvním století. V době apoštolů se totiž dokonával starý věk (spolu s kratšími věky či dispenzacemi) Staré smlouvy a Starého stvoření a přicházel nový věk Nové smlouvy a Nového stvoření (Žd 9;

To je sice všechno pěkný, pane řidiči...

2. Kor 5:17), přičemž definitivní konec Starého stvoření přišel se zbořením Jeruzaléma a Chrámu, který byl „obrazem“ a ztělesněním „přítomného [starého] času“ (Žd 9:9). Proto už se dnes křesťanů netykají „novoluní a sabaty“ (Ko 2:16); měsíc řídil starý čas (Gen 1:14–16), který je nazýván „nocí“, ale v době apoštolů přicházel a dnes už přišel nový „den“ se svým novým počítáním času (Ř 13:12–13; 1. J 2:8).

Musím se přiznat, že jsem dost dlouho přehlížel i fakt, že realitou prvních příjemců apoštolských listů byli i „antikristové“ a „antikrist“ (1. J 2:18, 22; 4:3; 2. J 1:7; zjevně popírači Pánovy mesiášské identity), „člověk bezzákonnosti“ (2. Te 2:3, 7; odpadlý vůdce v rané církvi) a Šelma s číslem 666 (Zj 13:18; za prvé Nero a Řím; Janovi čtenáři měli v jeho době spočítat číslo Nerova jména, které je v hebrejštině 666; a zároveň, za druhé, odpadlí židov-

ští vedoucí; srov. 1. Kr 10:14, 26–11:6; 2. Le 9:13).

A, samozřejmě, nespojil jsem si ani to, že apoštol Jan prvním příjemcům knihy Zjevení v Malé Asii (Zj 1:4) hned na úvod řekl, že obsah této knihy obecně se „má brzy stát“ (Zj 1:1) a „ten čas je blízko“ (Zj 1:3), o čemž je poté znovu ujišťuje i na konci knihy (Zj 22:6, 7, 12, 20). Janovi samému je řečeno, že nemá Zjevení zapečetovat, „neboť ten čas je blízko“ (Zj 22:10), zatímco Daniel měl svou knihu zapečetit (Dan 12:4; 9), poněvadž příchod Mesiáše (Dan 7; 9) a další v ní popsané události se neměly naplnit ještě následujících řádově pět set let, takže i jestli chce někdo Janovo „brzy“ a „blízko“ natahovat, nemůže ho natáhnout dál než třeba do roku 200.

Navíc, přehlížel jsem i dobový kontext, který vysvětluje, že „úzká cesta“, kterou nalézají nemnozí (Mt 7:13–14), hovoří především o rozsáhlém odpadlic-

To je sice všechno pěkný, pane řidiči...

tví Izraele, jenž odmítl a ukřižoval svého Mesiáše a pronásledoval Jeho posly. Je potřeba vzít v potaz, že v Římské říši tou dobou žilo řádově pět milionů Židů, přičemž v Izraeli jako takovém jich žilo několik set tisíc. V tomto kontextu, jak svědčí Písma, našli poslušnou víru v Mesiáše skutečně nemnozí (možná pár desítek tisíc), zatímco po cestě do záhuby skrze odmítnutí Mesiáše (a smrt v První židovské válce) šly vyšší řády statisíců či celé miliony Židů.

No... ale dost už o mně. Tenhle sešitek přece nemá být o mně a o mých osobních selháních. Omlouvám se, nechal jsem se unést. Nuže, tak tedy teď trochu pozitivněji k postmilenialismu...

Stokrát nic umořilo Overtonovo okno...

Smutnou realitou dnešní české fauny je, že když se půjdete projít do lesa za domem, spíš se tam setkáte s jedno-rožcem než s ortodoxním, konzervativním postmilenialistou. Mnozí se domnívají, že s tím, jak se jim svět rozpadá před očima, konec historie určitě nastane ještě za jejich života.

Proto pro ně přesvědčení, že celý svět čeká ještě mnoho (desítek?) tisíciletí a mnoho (stovek?) obrození a reformací křesťanské víry a že nakonec bude počet lidí v pekle jen nepatrnou

hrstkou proti počtu spasených, může být něčím naprosto nepředstavitelným.

Jsem si vědom, že se tu snažím biblicky obhájit učení, které je v našem kontextu stejně nečekané jako neznámé, a proto bych měl přinést vážně hodně vážně hodně přesvědčivých důkazů. Úplně mě tedy nepřekvapí, jestli se při procházení mých argumentů pravidelně přichytíte v pokušení křičet na tenhle sešitek, že „To ještě nic nedokazuje, holenku! Na to, co tvrdíš, potřebuješ těžší kalibr!“

Já vím. Jak už jsem zmiňoval dříve, řešíme tu tak velké otázky, jako je Kristovo dílo a Boží záměr se světem, a proto není úplně reálné (ani nápomocné) diskutovat na základě hrstičky veršů. Nečekám, že vás přesvědčím tím, že předložím dvě nebo tři pasáže; nečekám, že najednou a zničehonic uvidíte to slavné a velkolepé dílo, které náš Bůh tam venku ve světě koná (a podle svých

slibů vykoná) skrze Pána Ježíše Krista a Jeho Ducha, v celé jeho nádheře.

Spíš doufám, že pro vás následující verše budou malým, téměř nezřetelným pootvíváním dveří, které k vám pustí trochu svěžího vzduchu... a kdo ví, třeba nebude trvat dlouho, nadechnete se z plných plic a půjdete se na tu krásu podívat zblízka.

Nuže, co tedy může někoho vést k tomu věřit, že většina lidí bude spase-na skrze víru v Ježíše Krista, že Pán Ježíš Kristus skutečně zachránil, zachraňuje a zachrání svět? Například...

1) Adam

V Genesis 1:26–28 člověk jakožto Boží obraz dostává povolání podmanit svět Bohu k slávě a panovat nad ním jako Boží místosprávce. Adam měl postupně skrze své poslušné plnění Božích přikázání a věrné uctívání rozšířit „chrámový prostor“ Zahrady

(tedy prostor, kde se člověk setkával s Bohem; proto Stánek, Chrám a nebeský Jeruzalém opakují a zdůrazňují celou řadu edenských motivů) do celého světa.

Toto povolání není Pádem člověka v Gen 3 zrušeno, jak vidíme z jeho opakování/obnovy s Noemem (Gen 9:1, 7) a s Izraelem (Gen 35:11–12). Ačkoliv v Adamovi lidstvo padlo, Bůh si buduje nové, věřící, vykoupené a vykupující lidstvo, které je ztělesněno v Pánu Ježíši Kristu. V Římanům 5:12–21 čteme, že hřích v Adamovi je vše zahrnující, ale Boží spásná milost v Pánu Ježíši Kristu se rozhojňuje ještě mnohem více. To, co první Adam rozbil, Poslední Adam ještě více uzdravuje. Jak moc byl svět rozbit Adamovým pádem? Zcela a naprosto. A v Pánu Ježíši Kristu bude ještě mnohem více uzdraven a zachráněn.

2) Noe

Noe v Genesis 8:18–22 přináší Bohu libou oběť, a tak (z Boží milosti) „zachraňuje“ stvoření před dalším zničením ve formě potopy. Noe je větší Adam (Gen 9:1, 7); a Pán Ježíš Kristus je jako větší Adam i větší Noe, který zachraňuje ty, kdo jsou Jeho, ve své větší arše (1. Pt 3:20–21) a přináší větší a lepší oběť pro záchranu světa (srov. např. Ko 1:20). Jak moc Noe zachránil nový svět, do nějž vstoupil, a nové lidstvo, které z něj vzešlo? Zcela a naprosto. O co slavnější a větší tedy musí být záchrana ve větším Noemovi, v Pánu Ježíši Kristu?

3) Abraham

Božím zaslíbením Abrahamovi v Gen 12:2–3 je, že skrze něj a jeho potomstvo přijde požehnání všem národům. Ve Skutcích 3:25–26 máme apoštolský výklad, že tímto požehnáním, které přijde do všech „rodin“ (ČSP; řecky

πατριαί, *patriai*), je pokání z hříchů. Pavel v Ga 3:8 říká, že když bylo Abrahamovi oznámeno, že v něm budou požehnány všechny národy, předem mu tím bylo vyhlášeno evangelium (srov. Žilka, NASB, NIV, ESV, KJV, NKJV, NRSV atd.; řecky προευηγγελίσατο, *proeuēngelisato*). Definicí evangelia podle Ga 3 tedy je, že skrze Abrahama a jeho Potomka budou požehnány všechny rodiny světa pokáním.

Zároveň v Gen 15:5–6, kdy je Abraham ospravedlněn skrze víru a stává se vzorem spásné víry (srov. Ř 4:3; Ga 3:6; Jk 2:23), tento náš praotec věří poselství, že jeho potomků bude počtem jako hvězd. Fakt, že abrahámovská víra je vírou v nespočet věřících potomků a v požehnání celého světa skrze ně, se opakuje i na řadě dalších míst, např. v Gen 18:18; 22:18; 26:4; 28:14. V listu Římanům nám apoštol Pavel říká, že Abraham věřil, že skrze nespočetné,

hvězdné množství svých potomků, kteří vzejdou z izákovské linie zaslíbení a víry, zdědí celý svět a bude otcem mnohých věřících národů (Ř 4:13–22).

A proto věřme evangeliu. Mějme víru jako Abraham. Vyznejme spolu s apoštoly, že všechny rodiny světa budou dříve či později požehnány vírou a pokáním, a tak Abrahamových potomků skrze víru bude jako hvězd.

4) Desatero z hlediska Božího charakteru

Většina křesťanů se shodne, že Desatero přikázání je (přinejmenším) unikátním Božím zjevením; mnozí z nás bychom řekli, že (spolu se dvěma velkými přikázáními v Mt 22:36–40) je shrnutím biblické etiky, jejíž samotnou podstatou je jakožto Boží obrazy odrážet Boží charakter (Gen 1:26–28; Mt 5:44; Ef 5:1; 1. Pt 1:14–16 atd.). To znamená, že Desatero pro nás jedi-

nečným způsobem zjevuje Boží charakter.

Desatero říká, že Bůh trestá hříšné na třetí a čtvrté generaci (Ex 20:5), ale žehná tisícům generací těch, kdo jsou Mu věrní (Ex 20:6). Bůh tuto skutečnost zdůrazňuje i při zopakování Desatera v Deuteronomiu (Dt 5:9–10) a jen o pár řádků dál nás ujišťuje, že když v Desateru hovoří o „tisících“, skutečně míní tisíce věrných generací, ne jen tisíce věrných jednotlivců (Dt 7:9). To znamená, že našeho Boha mnohem více těší prokazovat milosrdenství než soudit. Tento princip Desatera opakuje i zjevení Boží slávy Mojžíšovi, které zdůrazňuje, že Hospodin je „Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství“ (Ex 34:6–7).

Písmo nás zároveň učí, že Bůh ve svém díle spásy (a zatracení) zjevuje svůj charakter (Ř 9:21–24) – a je to výše zmiňovaný milostivý charakter, který má za-

líbení v milosrdenství. A až Bůh zjeví tento svůj charakter „hmatatelněji“, důsledkem nevyhnutelně bude zachráněný svět. Svět, ve kterém bude třikrát nebo čtyřikrát prokleta, ale požehnáno v něm bude mnoho tisíců. Ostatně, Pavlův argument, do nějž jsme právě naskočili v Římanům 9, devátou kapitolou nekončí, ale pokračuje až do konce kapitoly 11. A co že je závěrem Pavlova argumentu? Že Bůh jedná svrchovaně s celými národy, „aby se nakonec nade všemi slitoval“ (Ř 11:32). Vždyť z Něho a skrze Něho a pro Něho jsou všechny věci. Jemu buď sláva na věky! Amen!

5) Desatero z hlediska chronologie dějin

Jak už zaznělo, Desatero nám oznamuje, že Bůh žehná tisícům věrných generací (Dt 5:9–10; srov. 7:9). Pán Ježíš Kristus nám říká, že na věčnosti už lidé nevstupují do manželství a nemají děti (Mk 12:25), a proto není důvod se do-

mnívat, že tyto „tisíce generací“ hovoří o věčném stavu; musí hovořit o historii před Posledním soudem, dokud se stále ještě rodí další generace.

Jedna generace v Písmu trvá řádově 40 let (Num 32:13). Aby Boží slova v Desateru, slova napsaná Božím vlastním prstem, nebyla „klamavou reklamou“, Bůh ve své milosti musí požehnat alespoň dvěma, třem, čtyřem (či více) tisícům generací. Vzhledem k tomu, že Písmo nás, mimo jiné, skrze rodokmen Pána Ježíše Krista (L 3:23–38) učí, že naše Země je řádově 6000 let mladá, a vzhledem k tomu, že Bůh zapsal Desatero řádově 1500 let před narozením Pána Ježíše Krista, tedy před zhruba 3500 lety, naše počítání požehnaných generací by momentálně mělo být někde okolo čísla 90, rozhodně však nemůže přesáhnout 150.

Dvou tisíc věrných generací dosáhneme někdy kolem roku Páně 78500.

Teprve tehdy se pomaličku a pozvolna začne naplňovat Boží zaslíbení Desatera. Jinými slovy, přijde doba, kdy se děti budou učit na test z dějepisu a stěžovat si, že si prostě nejde zapamatovat, který z církevních otců byl dřív, jestli Ignác, Augustin, Tomáš Akvinský nebo G. K. Chesterton, protože „všichni žili kousek za sebou, napsali něco chytrýho a jmenujou se skoro stejně.“ Za chabé (ani ne) dva tisíce let Pán Bůh Všemohoucí dal své Církvi mohutný růst a vylil skrze ni na svět mnoho požehnání. A to je teprve začátek. Z hlediska historického vývoje, který ji čeká, si Církev zatím pořád ještě cucá palec a plní plenky (jak můžeme vcelku dobře vidět kolem sebe). Ale počkejte, až trochu zesílí, zbystrí a najde si brigádu...

6) Desatero z hlediska filozofie dějin

Celé dějiny se odehrávají v kontextu Bohem ustanoveného konfliktu Sémě

hada a Sémě ženy (Gen 3:15). A Bůh v tomto střetu není nezávislým rozhodčím. Jednu jeho stranu soudí na třetí a čtvrté generaci, druhé žehná do tisíců generací. I pokud někdo chápe tato čísla metaforicky („hodně mezigeneračního soudu“ a „OPRAVDU HODNĚ mezigeneračního požehnání“), toto „složené úročení kletby/požehnání“, na němž se nic nemění ani po Kristově příchodu (srov. 2. Kor 1:20; Ef 6:2–3), nám předkládá základ pro biblické pochopení historie.

Je tady jedna skupina lidí (nevěřící a neposlušní), kterou Bůh tvrdě a přísně mezigeneračně proklíná a vyhlazuje ji svým soudem, a druhá (věřící a poslušní), které Bůh nadmíru hojně mezigeneračně žehná. Dějiny nejsou nahodilé, mají své „zákonitosti“ (Boží zvyky) – a jejich ústředním faktorem je poslušnost nebo neposlušnost vůči Božím příkázáním (srov. Dt 28; Ef 6:2–3). Už to samo o sobě bude v dlouhodo-

běžším hledisku nevyhnutelně znamenat převládnutí Sémě ženy, na němž je Boží požehnání, a spásu světa.

7) Žalm 2

V Žalmu 2 se dozvídáme, že Hospodin ustanoví na Sionu, na své svaté hoře, svého krále, jemuž budou patřit a sloužit všechny národy, včetně jejich králů a soudců (Ž 2:6–12). Tento Žalm je v konečném důsledku o Pánu Ježíši Kristu a jako takový ho znovu a znovu citují novozákonní Písma (Mt 3:17; Sk 4:25–27; Žd 1:5; atd.). Chce snad někdo tvrdit, že když Bůh Otec řekl Pánu Ježíši Kristu „Požádej Mě a dám Ti národy do dědictví“ (Ž 2:8), Pán Ježíš Kristus prostě zapomněl požádat? Nebo že odpověděl něco na způsob „Prozatím ne, díky. Třeba na věčnosti. Ale teď bych, kdyby mohlo být po Mém, rád nechal vládnout Satana“?

Někdo by však mohl namítnout, že Pán Ježíš Kristus nesedí na Sionu, a proto zatím nad národy nevládne; vládnout jim bude až po svém druhém, fyzickém příchodu. Písmo nás ale např. ve Sk 13:30–33 učí, že Pánovo dosazení do pozice moci proběhlo při Jeho vzkříšení (srov. Ř 1:4; Mt 28:18). Tento fakt je dále potvrzen tím, že podle apoštolského učení je pozemský Sion a Jeruzalém zavržený a v otroctví, zatímco oním pravým mesiášským Jeruzalémem je Jeruzalém nebeský (Ga 4:25–26; srov. Žd 12:22–24), kde Pán Ježíš Kristus sedí po Boží pravici a odkud vládne světu. A, jak svědčí Žalm 2:10–12, Pán se svými soudy postará, aby Mu všichni s láskou a oddaně sloužili, a tak dosáhli blahoslavenství spásy.

8) Žalm 72

Vzhledem k tomu, že Písmo nám předkládá více než 300 proroctví Mesiáše

(a dost možná ještě větší počet mesiášských předobrazů), nevyhnutelně nebudeme mít prostor hovořit o drtivé většině z nich. Samozřejmě, rozhodně bych čtenáři doporučil projít si několik seznamů mesiášských prorocství, protože obraz Mesiáše, který z nich vzejde, je obrazem Boha-člověka, jenž přišel ke svému lidu a jenž si svým utrpením a obhájením vydobývá nadvládu nad všemi národy, které Ho následně s radostí uctívají. Žalm 72 poslouží jako dobré shrnutí mnoha těchto předpovědí, a dále se proto budeme zaměřovat jen na významná mesiášská prorocství, která přinesou „ke stolu“ zásadně důležité postmileniální, ehm, pardon, zásadně důležité biblické důrazy.

Žalm 72 nám předkládá Mesiášovu říši spravedlnosti a míru, která zahrnuje celý svět (v. 8); Mesiáši slouží všichni vládcové světa a všechny národy (v. 10–11); všechny národy si žehnají v Jeho jménu a chválí Jeho jméno (v. 17). Zá-

roveň je nám řečeno, že Mesiáš takto vládne už v čase, ne jen na věčnosti, jelikož Mesiášova vláda bude trvat, „dokud bude slunce i dokud bude měsíc“ (v. 5, 17), zatímco na věčnosti, poté, co Kristus odevzdá vládu Otci (1. Kor 15:24), měsíc ani slunce už pravděpodobně vůbec nebudou existovat, jelikož, mimo jiné, nebudou třeba (Zj 21:23; srov. Gen 1:16–18). Nuže, ještě předtím, než Bůh ustanoví věčný stav po Posledním soudu, bude Pán Ježíš Kristus uznáván a uctíván jako Vládce nad všemi národy. A to znamená, že lidé těchto národů (ač ne každý jeden, ale jejich většina) budou spaseni. Obraz, který je nám zde vykreslen, je obrazem spaseného světa dlouho před Posledním soudem.

9) Žalm 110

Dovolte, abych vám představil Boží oblíbený biblický verš. Žalm 110:1 („Řekl Hospodin/Pán mému Pánu:

Usedni po Mé pravici, dokud nepoložím Tvé nepřátele za podnož Tvých nohou“) je starozákonní pasáží, kterou Duch Svatý v novozákonních Písmech cituje a na kterou se odkazuje zdaleka nejčastěji (např. Mt 22:44; Mk 12:36; L 20:42–43; Sk 2:34–35; Žd 1:13; srov. Mt 26:64; Mk 14:62; 16:19; L 22:69; 1. Kor 15:25; Ef 1:20; Ko 3:1; Žd 1:3; 8:1; 10:12–13; 12:2; 1. Pt 3:22). Navíc, každé označení Ježíše Krista jako Pána může potenciálně (ač, samozřejmě, nedokazatelně) být odkazem do Ž 110:1.

Jak uvidíme i ještě níže, až se budeme zabývat 1. Kor 15, i Žalm 110:1 nám předkládá biblickou filozofii dějin: Kristus dokončil své dílo, vystoupil na Boží pravici a bude tam sedět, dokud Mu postupně nebudou složeni k nohám všichni Jeho nepřátelé, tedy každý, kdo se proti Němu bouří. Stane se tak skrze destrukci, nebo skrze konverzi, přičemž sám

Žalm 110 nám zdůrazňuje Kristovo kněžské dílo (v. 4) a ochotu Jeho lidu k Němu ve svatosti přijít (v. 3); stejný důraz nám předkládá i Žd 10:10–14. Pán Ježíš Kristus si podmaní (a tedy zachrání) svět svým kněžským dílem. A Bůh si dává záležet, aby nám v novozákonních Písmech znovu a znovu opakoval právě tuto pravdu.

10) Vánoce

Mnozí z nás, postmilenialisté častěji než jiní, píšeme na vánoční přání, že „Chlapec se nám narodil, Syn je nám dán,“ a pokračujeme vypisováním Izajášova proroctví Mesiáše (Iz 9:5–6). Všimáme si však, co tato slova vlastně tvrdí?

O Mesiáši, který je chlapec, začíná, že je zároveň Bohem, že ustanoví spravedlnost a pokoj, ale také je o Něm řečeno, že „nebude konce *vzrůstu* Jeho panství a pokoje ... od nynějška až navěky. Horlivost Hospodina zástupů to

učiní.“ Mesiáš, který se narodil jako Bůh-člověk Ježíš Nazaretský, tedy ustanovuje, upevňuje a rozšiřuje své království od chvíle svého příchodu až navěky, přičemž Ho v tom pohání zápal, žárlivost a vášně Hospodina, jenž je Generálem nebeských armád. Pán Ježíš Kristus jasně řekl, že v NĚm skutečně přišlo Izajášem prorokované Boží království (L 11:20; 17:21), a, jak svědčí historie, od té doby se Kristova vláda postupně šíří do světa a ustanovuje Boží řád. A tento *růst* bude pokračovat, nebude mít konce, a bude dále upevňován a zdokonalován, dokud celý svět nebude v lásce uctívat Pánova Mesiáše. Horlivost Hospodina zástupů to učiní.

11) Daniel 2

V Danieli 2 vidíme přehled historie, která měla následovat od Danielovy doby až do příchodu Mesiáše a i po něm. Socha (představující čtyři říše, jmenovitě

Babylon, Médo-Persii, Řecko a Řím) je zasažena a rozdrčena kamenem, který následně roste, stává se velikou horou a zaplňuje svět (Dan 2:35). Daniel sám vysvětluje, že v době čtvrté říše, tedy v době Říma, „Bůh nebes nastolí království,“ tj. Mesiášovo království, které „nebude zničeno navěky,“ ale naopak rozdrtí všechny ostatní říše a samo „bude stát navěky“ (Dan 2:44). Jinými slovy, je nám potvrzeno téměř vše, co jsme právě viděli u Izajáše: Mesiášovo království v sobě díky Boží svrchované moci zahrne celý svět a bude vládnout nad všemi národy, přičemž bude ustanoveno v době Říma, tedy v době pozemské služby Pána Ježíše Krista. Toto Království je zároveň horou, což odkazuje na Boží svatou horu (Eden a později Sion, a především pak nebeský Sion, opět viz výše; srov. Iz 2:1–5; 11:1–9; 26:6–9; Mi 4:1–4; Ga 4:25–26; Žd 12:22–24), a tak vidíme, že se jedná o království spásy a uctívání.

12) Daniel 7

V Danieli 7:13–14 vidíme příchod Syna člověka (což je Pánův oblíbený mesiášský titul) na oblacích a jsme svědky toho, že je Mu dána „vláda a čest i království a všichni lidé, národy a jazyky Jej budou uctívat; Jeho vláda je vládou věčnou, nepomíjivou, také Jeho království, jež nebude zničeno.“ Nezničitelné království Mesiáše, jehož poslušně uctívají všechny národy, tak nějak bych popsal spasený svět. A kdy že je Mesiáší tato autorita a čest svěřena? Při Jeho příchodu na oblacích. Ač „příchod na oblacích“ často označuje Boží soud během historie (srov. např. Ž 18:1, 7–13), zde vidíme, že Syn člověka přichází na oblacích „před Věkovitého“, tedy k Bohu. Jinými slovy, máme zde (tak jako např. v Žalmu 110) proroctví nanebevstoupení Pána Ježíše Krista, aby se Pán na základě svého pozemského díla posadil po pravici svého Otce, přijímal tam uctí-

vání celého světa a vládl národům. „A všichni lidé, národy a jazyky Jej budou uctívat,“ a tak „všichni lidé, národy a jazyky“ budou spaseni.

13) Micheášovská zbožnost

V Micheáši 5:1–3 máme „malého bratříčka“ Izajáše 9:5–6. Mesiáš s nadpřirozeným původem se má narodit v Betlémě (srov. Mt 2:6), ve městě Davidově, jako větší davidovský král a má vládnout celému světu. Nicméně, pro nás je teď důležitější Micheáš 6:8 a 7:18. Micheáš 6:8 nám definuje zbožnost (která je ve své podstatě náležitým napodobováním Boha, srov. Gen 1:26–28; Mt 5:44; Ef 5:1; 1. Pt 1:14–16), mimo jiné, jako lásku k milosrdenství. Abychom byli zbožní, máme náležitě napodobovat Boha, což v sobě podle Micheáše nese, že máme projevovat milosrdenství *a milovat to*. To znamená, že Boha charakterizuje Jeho láska k tomu prokazovat milosrden-

ství, jak nám dosvědčuje právě i Mi 7:18. A znovu, jak už zaznělo výše, Boží spásné konání – tak jako Jeho volba ponechat některé v jejich zatracení – zjevuje Jeho charakter (Ř 9:21–24), přičemž Božím charakterem je milovat milosrdenství (Mi 6:8), mít zálibu v tom prokazovat milosrdenství (Mi 7:18), netoužit po smrti ničemy, ale po tom, aby ničema činil pokání a byl zachráněn (Ez 18:31–32; 33:11). A já jsem přesvědčený, že až se ohlédneme na konci historie, Boží láska k milosrdenství bude znát. Svět bude spasen.

14) Modlitba Páně

Ústřední křesťanská modlitba, modlitba, kterou nám Pán Ježíš Kristus prikazuje se modlit (Mt 6:9), naléhá na Boha, ať je Jeho jméno velebeno jako svaté, ať přijde Jeho Království a ať se děje Jeho vůle na zemi, tedy na světě v historii, tak, jak se děje v nebi (Mt 6:9–10). Tyto

prosby jsou v modlitbě Páně každodenní realitou, stejně jako denní chléb a denní potřeba odpuštění a ochrany (Mt 6:11–13). Pán nás také učí, že při modlitbě máme věřit, že to, o co žádáme, skutečně dostáváme (Mt 21:22; Mk 11:24), přičemž Pánův apoštol Jakub nás zároveň varuje, ať v modlitbě nepochybujeme, protože jinak od Boha nedostaneme nic a naše modlitba bude spíše neposlušností a urážkou (i kdyby „jen“ proto, že bude porušovat Jakubův příkaz) (Jk 1:6–8).

Konzistentní postmilenialista se může směle a poslušně modlit modlitbu Páně a nepochybovat a věřit, že na každodenní úrovni vskutku dostává posvěcování Božího jména, uznání Božího Království a poslušnost vůči Bohu po celém světě. V jeho chápání Bůh totiž skutečně postupně proměňuje zemi, aby se na ní děla Boží vůle jako v nebi, aby byla (ač nedokonalým, přesto vcelku výstižným) obrazem nebes, aby celý svět

sloužil Božímu Království a velebil Boží jméno v Kristu.

A tak chci svým ne-postmileniálním bratrům a sestrám položit otázku: Nakolik při každodenním modlení modlitby Páně skutečně věříte, že právě dostáváte růst Boží nadvlády a poslušnosti vůči Pánu Ježíši Kristu po celém světě? A nakolik si ve své mysli nosíte pochybnosti, že Bůh vlastně ve skutečnosti nic takového nechce? Nakolik váš modlitební život odpovídá vašim vyznávaným mileniálním přesvědčením?

15) Matouš 7–8

Jak už zaznělo výše, Pánovo učení o úzké cestě ke spasení (Mt 7:13–14) má mnoho co do činění s dobovým kontextem židovského odpadlictví, ale zároveň stojí za pozornost fakt, že se především jedná o součást Pánova etického vyučování. Matouš 7:12 nám vysvětluje, jak být poslušní vůči Zákonu a Prorokům,

verše 13–14 nás učí o úzké cestě, verše 15–23 nás varují před falešnými učiteli, kteří odvádějí od poslušnosti vůči Božím přikázáním (což bylo akutním problémem Židů v prvním století, srov. např. Mt 15:3–9; 23:4–35). Tak jako např. v Mt 5:16–20, i zde je řeč o standardech křesťanského života, které nikdo neplní jen tak náhodou, ale žádají si snahu a boj s hříchem a příčinnivé usilování o dobré skutky; nejedná se o vyučování na téma počtu spasených.

Jen o pár řádků dál, v Mt 8:9–12, čteme, že nevěřící Židé budou zavrženi, ale že přijdou „mnozí“, kteří budou stolovat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v království Nebes, jelikož budou mít setníkovu víru. Proč stavět eschatologická přesvědčení na prostém historickém faktu, že v Pánově době „málo lidí nalézá cestu“ (Mt 7:14), a zvláště pak na úkor Pánova pozdějšího prorockého ujištění, že v budoucnu bu-

dou spasení „mnozí“ (Mt 8:11)? Proč prostě radši neuznat oboje a nestvrdit jedním dechem odpadnutí Izraele v prvním století i postmileniální optimismus? Ptám se kvůli kamarádovi...

16) Podobenství o Království

V Matouši 13 Pán Ježíš Kristus předkládá několik podobenství o Božím Království (Mt 13:11, 24, 31, 33, 44, 47). Pro naše účely jsou nyní důležitá čtyři z nich: o pšenici a plevele (v. 24–30, 36–43), o hořčičném zrně (v. 31–32), o kvasu (v. 33) a o síti (v. 47–50). Všechna tato podobenství zásadním způsobem ukazují k postmileniální naději.

V prvním z nich je Boží království jako pšeničné pole, po němž je rozset plevel. Podle Pánova vlastního výkladu je pole svět, pšenice jsou spravedliví, plevel jsou ničemní, sklizeň je konec věku (Mt 13:38–39). Až přijde poslední sklizeň světa, bude to sklizeň pšeničného

pole, ne zapleveleného rumiště, kam se tu a tam zatoulala nějaká pšenice. Jinými slovy, při poslední sklizni bude mnohonásobně více pšenice než plevele. Svět bude zachráněn. Zároveň stojí za pozornost, že plevel je ze světa vyrván jako první (v. 30, 40–41); není to tak, že Církev bude „vytržena“, ale ničemové budou ponecháni, aby na ně přišlo „Velké soužení“. Tím, kdo je vzat pryč ze světa, jsou ničemové.

Podobenství o hořčičném zrnu nám předkládá obraz toho, že Boží království je na počátku, v době jeho zasévání (tedy v době Páně a apoštolů, kdy jen málo lidí nalézá cestu k životu), maličké, ale pak se stává největší ze všech rostlin a přilétají k němu pohané ze všech národů (srov. Ez 17:23). Máme tu tedy ozvěnu růstu Království, jakou jsme viděli v Izajáši 9, Danieli 2 atd.

Podobenství o kvasu nám předkládá totožný obraz růstu. Někteří však za-

jisté poukáží například na kvas farizejů (Mt 16:6–12) a namítnou, že „v Písmu kvas znamená zlo a falešné učení, a tak tohle podobenství ukazuje na postupné odpadnutí Církve.“ Nicméně, faktem je, že Bohu se obětovaly i kvašené oběti (např. Lev 7:13; 23:15–20), přičemž Bůh by nikdy nepřikázal ani nepřijal zlou oběť, a proto kvas nesymbolizuje zlo, ale prostě růst, ať už dobra nebo zla (srov. 1. Kor 5:6; Ga 5:9); v tomto případě růst Království, které bude sílit, dokud nepromění vše, čeho se dotkne.

Podobenství o síti nám předkládá velmi podobný obraz jako podobenství o pšenici a plevele; Boží království čítá spravedlivé i nespravedlivé, přičemž nespravedliví z něj budou odstraněni a zlikvidováni (v. 49–50). Boží království tedy velmi zjevně neznamená „požehnaný věčný stav“, ale, mimo jiné, Boží vládu v historii, která se rozrůstá do všech národů, čítá pravé i falešné věřící,

proměňuje vše, čeho se dotkne, a nakonec bude znamenat svět plný pšenice (s nějakým tím plevellem).

17) Velké poslání Církve

V Matouši 28:18–20 přichází Pán Ježíš Kristus ke svým apoštolům, oznamuje jim, že je Mu svěřena nadvláda nad nebem i zemí, a *na tomto základě* své všemohoucí autority (a s ujištěním o své uschopňující přítomnosti) je posílá „získávat za učedníky všechny národy“ (Pavlík, srov. Žilka, Petru, JB) či „učit všechny národy“ (Mt 28:19 BK, srov. Col, Sýkora, Škrabal, KJV). Tím, kdo má být učedničen či vyučován či získán za učedníky, jsou národy (srov. L 24:45–47).

Ano, samozřejmě, učedničení národů probíhá skrze jednotlivé místní církve, rodiny a obrácené hříšníky, ale to nic nemění na tom, že tím, kdo má být na základě Ježíšovy svrchované moci zučedničen, jsou národy. Ježíš nepohrdne

hrstkou učedníků tu a tam, ale také se s ní nespokojí; spokojí se jediné se zučedničeným a poslušným světem.

A nabízí se otázka: Když Ježíš dal své Církvě poslání zučedničit národy a vyučit je poslušnosti vůči všem Jeho příkázáním na základě Jeho 1) autority, 2) svrchované moci nade vším na nebi a na zemi, a 3) uschopňující přítomnosti, uspěje Jeho Církev? Budou Krista v poslušnosti milovat všechny národy, jak bylo předpovězeno? Já jsem ochotný vsadit celý svůj život na to, že ano. Co vy?

18) Všeobjímající vyjádření

Když se omezíme jen na novozákonní Písma, v Pánu Ježíši Kristu přišla radost pro všechny lidi (L 2:10), protože veškeré tělo uvidí Boží spásu (L 3:6); Pán Ježíš Kristus je Beránek Boží, který snímá hřích světa (J 1:29), jelikož nepřišel svět odsoudit, ale zachránit (J 3:17), a tak jakožto Spasitel světa (J 4:42) dává

život světu (J 6:33), v rámci čehož k sobě přitáhne všechny lidi (J 12:32). Budou v Něm požehnány všechny rodiny světa (Sk 3:25) a přijde obnova všech věcí (Sk 3:21), jelikož se v Něm rozhojňuje dar Boží milosti ještě mnohem více, než kolik smrti přinesl Adam (Ř 5:15); ostatně, Božím záměrem je smilovat se nade všemi (Ř 11:32). Bohu se zalíbilo v Pánu Ježíši Kristu usmířit se sebou všechno na zemi i v nebesích (Ko 1:19–20), jelikož chce, aby všichni lidé byli zachráněni a došli poznání pravdy, a tak Pán Ježíš dal sám sebe jako výkupné za všechny (1. Tim 2:4–6). Díky tomu je naše naděje v živém Bohu, který je Zachráněním všech lidí, především pak věřících (1. Tim 4:10), jehož milost přináší záchranu všem lidem (Ti 2:11), protože Jeho Syn za každého okusil smrt (Žd 2:9), a tak jednou provždy zrušil hřích skrze svou oběť (Ž 9:26). Vždyť On je smírcí obětí za hříchy celého světa

(1. J 2:2), poněvadž Ho Otec poslal jako Zachránce světa (1. J 4:14) a On činí vše novým (Zj 21:5).

...tak takhle nějak nám apoštolové (a především Duch Svatý skrze ně) popisují, co Boží Syn vykonal, koná a vykoná. A nad každým z těchto spojení bychom se mohli – a dost možná měli – zastavit a nechat ho, ať proměňuje naši mysl, ať proměňuje, jak se díváme na Boha, na Jeho Krista, na to, jaký Boží záměr se světem nám vlastně Písma zjevují.

Ano, vím, že je to selektivní výběr a že vždy je třeba brát v potaz celé Písmo, ale i tak zůstává faktem, že tváří v tvář mnohým těmto pasážím o velkolepém usmíření všeho na nebi a na zemi je docela kumšt najít pro někoho místo v pekle. Pozor: Nepopírám, že v pekle budou miliardy a miliardy lidí. Naopak, s bázní to vyznávám. Ale zároveň s radostí vyznávám, že v Kristu jich bude zachráněno ještě mnohokrát víc.

19) Jan 3

Jana 3:16 známe všichni. Ale nakolik si uvědomujeme sílu následujícího verše? „Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze Něj zachráněn“ (J 3:17). Bůh poslal svého Syna zachránit svět, ne ho odsoudit. A z Jana 3:16 je zjevné, že tou záchranou světa je, mimo jiné, záchrana jednotlivých lidí skrze víru v Pána Ježíše Krista. Splnil či splní Pán tento svůj úkol zachránit svět? Tohle je zásadní otázka. Jestli závěrečný podíl zatracených nebude naprosto zanedbatelný, jestli svět skutečně nebude zachráněn skrze víru, Pán Ježíš selhal. Byl neposlušný vůči Otci. Zhřešil. A proto nemůže být Spasitelem vůbec nikoho. Je to vcelku černobílé: buď bude spasena drtivá většina lidí, nebo nebude spasen vůbec nikdo.

Ale my víme, že Pán Ježíš Kristus neselhal. Víme to i z faktu, že Otec Ho vzkřísil z mrtvých a posadil Ho po své

pravici, a tak se k Němu a k Jeho dílu více než přiznal. Nicméně, většina lidí, která zatím ve světě žila a která žije právě dnes, v Pána Ježíše Krista nevěří. A to znamená, že nás čeká ještě mnoho let práce a růstu Církve, dokud počet spasených nepřeváží nad počtem zatracených. A dokud počet zatracených prakticky nezmizí z grafu dějin. Znovu: buď bude spasena drtivá většina lidí, nebo nebude spasen vůbec nikdo.

20) Jan 6

Jan 6:37–44 je pasáží, na které se s radostí zakope každý, kdo bere vážně biblickou teologii Boží svrchované milosti a Božího svrchovaného úradku. Učí nás totiž, že nikdo není schopen k Bohu přijít ve spásné víře ze své vlastní (hříšné) vůle (v. 44). Jestli má někdo být spasen, musí být přitažen Otcovou svrchovanou milostí (v. 44). A z těch, které Otec takto dává Synu, se nikdo nevzepře

Otcově vůli, ale všichni přijdou k Synu, který je přijme, vzkřísí je v poslední den k životu (v. 37, 44) a neztratí z nich ani jediného (v. 38–40; srov. J 10:26–30).

Nebo, jinak: Všichni jsme tak zvrácení, že nechceme přijít k Bohu; Otec si ale některé z nás vybral a dal nás Synu, jehož poslal, aby byl naším dokonalým Spasitelem; následně nás svrchovaně a dokonale k Synu přitahuje; a poté jsme Božím všemohoucím dílem zachováni ve spásné víře.

To samé se, jak jsme viděli před chvílí, dá vyjádřit prostě tak, že Bůh poslal svého Syna zachránit svět. Kristovo spásné dílo je svrchované spásné dílo. A je to dílo spásy světa. A to může znamenat jen jediné: Svrchovaně spasený svět.

21) List Římanům od začátku do konce

Do Pavlova mistrovského díla už jsme několikrát zavítali. Viděli jsme, že vykoupení v Kristu je slavnější a velko-

lepější a více všezahrnující než zkáza a odsouzení v Adamovi (Ř 5:12–21), viděli jsme, že pointou Božího díla spásy (a ponechání jiných lidí k zaslouženému zatracení) je zjevení Jeho (milostivého a milosrdného) charakteru (Ř 9:21–24). Ale bude náležité všimnout si, do jakého kontextu nám toto své uvažování zasazuje sám Pavel.

Celý list se otevírá Pavlovým prohlášením, že jeho apoštolské poslání je „k poslušnosti víry pro [Kristovo] jméno mezi všemi národy“ (Ř 1:5), a uzavírá se tím, že Pavlovo hlásání je „všem národům k poslušnosti víry“ (Ř 16:25–26). Jinými slovy, Pavel koná své apoštolské dílo, aby všechny národy žily v poslušné víře vůči Pánu Ježíši Kristu, a je si jistý, že se tak skutečně stane. Není divu, vždyť celou jeho službu pohánějí proroctví o Mesiášově vládě nad národy (Ř 15:8–12; srov. 2. S 22:50; Ž 18:50; Dt 32:43; Ž 117:1; Iz 11:10), a Pavel proto ví, že křesťané

pošlapou Satana pod svýma nohama (Ř 16:20; srov. Jk 4:7; Mt 16:18). Zároveň stojí za povšimnutí, že s výjimkou Iz 11 jsou mesiášská proroctví, která Pavel v Ř 15:8–12 cituje, snadno přehlédnutelná a relativně nejasná, což jen dále ilustruje, jak moc pro Pavla prakticky každá řádka Písma dýchala nadějí a jistotou Mesiášovy slavné vlády nad národy.

Jestli jsou křesťané vysláni do světa poddat Kristu všechny národy, a to podle Pavla jsou, a jestli před nimi musí utéct i ti nejmocnější démoni, nebo budou pošlapáni a zničeni, a to podle Pavla (a Jakuba) musí, jak by někdo mohl pochybovat, že Církev ve svém poslání uspěje?

22) Identita posledního nepřítele

Důležitost Žalmu 110 v novozákonních Písmech obecně už jsme viděli; v 1. Kor 15:20–28 nás na něm Pavel vyučuje chronologii a „logiku“ dějin. Apoštol nejprve srovnává Pána Ježíše Krista

s Adamem a předkládá nám Kristovo vykupitelské dílo jako stejně všezahrnující, jako bylo Adamovo selhání zatracující (v. 20–22). Pán Ježíš Kristus vstal jako Prvotina vzkříšení Posledního dne (srov. v. 16, kde Pavel nedokazuje vzkříšení posledního dne na základě Kristova vzkříšení, ale Kristovo vzkříšení na základě vzkříšení posledního dne); ve vzkříšení Pána Ježíše Krista vstoupila naše budoucnost, vzkříšení Posledního dne, do naší minulosti, a tak se teď stává naší přítomností, ale zpět a držme se tématu.

Pán Ježíš Kristus vstal z mrtvých jako Prvotina. Až se vrátí v soudu Posledního dne, budou vzkříšeni ti, kdo jsou Jeho (i ti, kdo Jeho nejsou, ale Pavel se soustředí na Kristovo vykupitelské dílo, a proto akcentuje Pánův lid), a Kristus odevzdá své dokonané dílo Otci (v. 23–24). Kristus přijde vzkřísit svůj lid, až Mu budou složeni k nohám všichni

Jeho nepřátelé (v. 25). Posledním nepřítelem, jenž bude poražen, bude smrt (v. 26); její pokoření bude ztělesněno ve vzkříšení Kristova lidu, které nastane při Jeho příchodu; smrt totiž prohrála svůj boj s Kristem a s Jeho lidem, zatímco nad nevěřícími zvítězila, nevěřící úspěšně zabila. Verše 27–28 pro nás opakují argument, že do poslušnosti vůči Kristu bude poddáno naprosto vše (s výjimkou Boha), aby se tak naplnilo proroctví Žalmu 110 a mohl být ustanoven věčný stav.

Pán Ježíš nepřichází (a podle slov Ž 110 ani nemůže přijít) do vzbouřeného světa, který Ho nenávidí a kde má mnoho nepřátel, ani nepřichází pokořit smrt vzkříšením svého lidu před domnělým tisíciletým královstvím, protože pak by smrt byla jedním z prvních poražených nepřátel, a rozhodně ne nepřítelem posledním. Znovu tedy vidíme obraz růstu Kristova spásného kralování,

dokud Mu nebude poddáno naprosto vše, dokud nebude spasen celý svět.

23) Zjevení 20

Zjevení 20 nám předkládá oněch tisíc let míru a pokoje (Zj 20:1–8), o kterých se křesťané už skoro dva tisíce let nepřestávají hádat. Jan nám zde jasně říká o dvou vzkříšeních, o jednom před oním „tisícem let“ a o druhém po něm (Zj 20:5). A i tato pasáž, když si všimneme jejích podrobností, ukazuje postmi-leniálním směrem.

Pro zjednodušení: Není důvod vidět zde dvě fyzická vzkříšení oddělená tisíciletým Kristovým královstvím, zvláště ne tváří v tvář konzistentnímu svědectví Písma, že spravedliví i nespravedliví vstanou zároveň, jedni ke cti, druzí k hanbě (Mt 25:31–46; J 5:28–29; J 6:39, 40, 44, 54; 11:24; Sk 24:15). Navíc, či možná především, Jan už nám o dvou vzkříšeních řekl ve svém evange-

liu (J 5:24–25, 28–29); první vzkříšení je duchovní (tak jako smrt Adama a Evy v den, kdy pojedli ze Stromu poznání dobrého a zlého; srov. Gen 2:17), druhé vzkříšení je fyzické (tak jako smrt Adama a Evy o mnoho let později). A ty, kdo jsou vzkříšeni prvním vzkříšením v Pánu Ježíši Kristu (srov. např. Ř 6:1–6; Ef 2:1; Ko 2:11–13; 1. J 3:14), nebude smrt schopna udržet (Zj 20:6), ale jsou králi a kněžími, což je pravdou o všech věřících už nyní (např. Zj 1:6; 1. Pt 2:9; Ef 2:6; atd.).

A teď k té pozitivněji postmileniální stránce věci. Zjevení 20 nám vykresluje spoutání Satana, aby už nemohl svádět národy (Zj 20:1–3). Andělem (čili „Poslem“; srov. Mal 3:1, kde je Hospodin sám nazván zároveň Panovníkem i Poslem), který přichází, aby ho spoutal, je Pán Ježíš Kristus. I pokud se budeme držet překladu „anděl“, nijak to nezpochybňuje Pánovo božství, které je vyu-

čováno napříč Písmu (např. J 1:1–3; 20:28; Ko 2:9; Ti 2:13; Žd 1:8; atd.), jelikož v Písmech se znovu a znovu setkáváme s Hospodinovým andělem, jenž je zároveň Hospodin (např. Gen 16:7–13; 21:17; 22:11–17; 48:15–16; Ex 3; 1. Le 21:15–19; atd.). Navíc, Zjevení samo nám ukazuje, že ten, kdo má pravomoc nad propastí a ďáblem, je Pán Ježíš Kristus (srov. Zj 1:18; 10:1; 18:1), který „se zjevil ... aby zmařil skutky ďáblovy“ (1. J 3:8). Pán Ježíš začal Sata- na svazovat už během své pozemské služby (např. Mt 12:28–29) a Satan byl definitivním způsobem poražen v Pánově životě, smrti, vzkříšení a nanebevstoupení (srov. např. L 10:17–20; J 12:31–32; Ko 2:15; Žd 2:14). Zároveň je denně porážen i v poslušných životech křesťanů (Ř 16:20; Jk 4:7).

„Klasický výklad“, že po tomto tisíci let (ať už jím je doslovné premileniální milénium, celý amileniální věk Církve

nebo zlatý věk postmilenialismu) bude Satan propuštěn, aby znovu úspěšně sváděl národy, má celou řadu dost zásadních komplikací, ale omezme se jen na jednu: Napříč novozákonními Písmy je nám o démonech řečeno, že jsou spoutáni a budou spoutáni až do Dne soudu (např. 2. Pt 2:4; Ju 1:6).

Pro jednoduchost teď ale připusťme, že Zj 20 skutečně vyučuje odpadnutí poslední generace světa (Zj 20:3, 7–10); za takových okolností zde máme „tisíc let“, kdy vládnou křesťané, po němž následuje „krátký čas“ (Zj 20:3) Satanova propuštění. „Tisíc“ je v Písmu označením plnosti a velkého počtu; když nám např. Ž 50:10 říká, že Bohu patří dobytek na tisíci horách, míní tím, že Mu patří veškerá zvěř na mnohem více než tisíci horách. To znamená, že zde máme (mnohem více než) „tisíc let“ požehnaného, slavného, plodného věku

Stokrát nic umožilo Overtonovo okno...

a „krátký čas“ odpadlictví, což opět ukazuje na spásu většiny lidí.

24) Celý svět by neobsáhl knihy...

Jak jsem zmiňoval na začátku, už vzhledem k formátu tohoto sešitku se na většinu důkazů vykoupení celého světa nedostalo a dostat nemohlo. I tak chci ale uvést ještě pár čestných výjimek: Gen 49:8–12 (krále z Judy, jenž přijíždí na oslátku, budou poslouchat národy); Ž 22:27–32 (Mesiášovo utrpení přivádí všechny národy k Bohu, a to na celá pokolení); Ž 45:5–18 (božského Mesiáše-Válečníka budou navěky chválit všechny národy); Ž 86:9–10 (všechny národy budou uctívat Boha; srov. Ž 102:15, 23); Iz 42:1–13 (božský Mesiáš bude spravedlivě vládnout všem národům a nedá si pokoj, dokud v nich neustanoví právo podle Božího zákona); Iz 49:1–13 (nestačí, aby Mesiáš svou smlouvou zachránil jen Izrael, musí zachránit i národy,

Knížtička o naději

což se děje skrze službu Církve, srov. Sk 13:45–49); Iz 55 (Boží Slovo se nevrátí s prázdnou, a tak se k davidovskému Mesiáši kajícně shromáždí všechny národy, aby jim vládl); a Zj 15:3–4 (Beránkovou písní v nebesích je, že všechny národy přijdou a budou se klanět Bohu; srov. Zj 5:9–10; 7:9–10; 11:15).

...a to by jako stručný úvod možná mohlo stačit.

Já vám to říkal...

...že to nebude jen o pár verších. Zás a znovu: Hovoříme tu o celém rámci historie a Božích záměrů ve světě, jejichž srdcem a pointou je Pán Ježíš Kristus. Hovoříme o něčem, co nemůže nepřekopat život člověka od základů. Drtivá většina z dnešních křesťanů nikdy nepřemýšlela nad tím, jak žít svůj život dnes tak, aby z toho těžila jejich věrná, věřící pra-pra-pra-pravnoučata za 150 let. Nikdy je totiž ani nenapadlo, že by někdy mohli mít pra-pra-pra-pravnoučata. Jestli máme být věrni Písmům, potřebujeme si znovu získat Abrahamovu naději pro budoucnost. Potřebujeme se

Knížtička o naději

znovu stát těmi, kdo budou nejen sázet stromy, v jejichž stínu nikdy nebudou sami sedět, ale kdo budou stavět katedrály, v nichž nebudou uctívat ještě ani jejich vnoučata, ale to nevadí, protože Bůh vidí každý jeden z našich dobrých skutků a nepohrdá dnem malých začátků. Tak jako David, i my se potřebujeme podívat na hromady železa a dřeva a kamení a vírou v nich vidět slavnou budoucnost Božího Chrámu, Církve (1. Le 29).

Jedině tak budeme moci najít své náležité místo v Božím konání napříč dějinami a v pokoře se radovat, že máme tu výsadu přispět svými dvěma měďáky k dílu, které Bůh naplňuje skrze svého Syna, Ježíše Krista, a Jeho tělo, Církvev.

Dějiny jsou o stvoření, pádu, vykoupení a oslavení lidstva. A především o sebeoslavení milostivého a milosrdného Trojjediného Boha v jeho záchraně. Ano. Ano a ano a ano! Haleluja!

Já vám to říkal...

Ale stejně tak, pokud ne víc, jsou dějiny o stvoření, zušlechtění, proměně a oslavení světa a jeho obyvatel k obrazu nebes. A Pán Ježíš Kristus a Jeho Církev jako dokonalý Nový Adam a Jeho Nová Eva tento úkol splní a budou se navěky radovat s Bohem, svým Trojjediným Pánem.

Dějiny jsou i o tom vděčném tématu všech pohádek. Je tu zlý drak, ten dávný had, který unesl a ve své podzemní jeskyni uvěznil chudou děvečku. A je tu hrdinný Princ, který sestoupil do hlubin, aby tohoto draka porazil, aby se mu vrhl do chřtánu a prosekal si cestu ven. A jako v každé správné pohádce, náš Princ si pak tu vyděšenou, špinavou chuděrku vzal a udělal z ní slavnou královnu a budou spolu žít šťastně až navěky. A budou mít děti jako hvězd a jako písku na mořském břehu, tolik, že je nikdo nebude moci spočítat.

Knížtička o naději

Dějiny jsou o svaté válce Sémě ženy, které uctívá Boha, proti démonickým silám zla. A Pán Ježíš Kristus tuto válku vyhrál už před dvěma tisíci lety a teď pomáhá svému lidu napravit, co bylo rozbito, a důrazně vybízí zbytky vzbouřenců, ať složí zbraně, nedělají problémy a přiloží ruku k dílu.

Hodně se toho totiž přihodilo. Časy bezbožníků skončily a všech ostatních darebáků taky. Satanova moc padla a na Sionu je král. Svatyně pohanstva jsou zbořeny a jejich milovaní páni chodí jako žebráci po divočině. Teď do světa vyrážejí královi poslové, a tak „budiž dík Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista; a proto, moji milovaní bratři, buďte pevní a nepohybní, stále se rozhojňujte v Pánově díle, věduce, že vaše námaha není v Pánu zbytečná“ (1. Kor 15:57–58).

Nám nepřisluší zvládnout všechny zvraty světa, jen udělat, co můžeme, pro dobro let, do nichž jsme postaveni, vykořeňovat zlo na polích, která známe, aby ti, kdo přijdou po nás, mohli obdělávat čistou zemi.

–Gandalf Bílý–

(Návrat krále)

Práce je mnoho, je rozsáhlá a my jsme rozděleni na hradbách, daleko jeden od druhého. Na místo, odkud uslyšíte zvuk beraního rohu, tam se k nám shromážděte.

Náš Bůh bude bojovat za nás.

Nebojte se jich!

Pamatujte na Panovníka velkého a brozného, a bojujte za své bratry, za své syny a dcery, za své ženy a domy.

–Nehemiáš–

(Nehemiáš 4:13–14, 8)